Κάλεσμα της ΟΚΔΕ – Σπάρτακος και της ΠΟ «Κόκκινο Νήμα» στην αντιφασιστική – αντιπολεμική συγκέντρωση της 1ης Φλεβάρη

Όχι στο πολεμικό και εθνικιστικό παραλήρημα
Κόντρα στις κυβερνητικές απαγορεύσεις ακυρώνουμε τη ναζιστική φιέστα

Αντιφασιστική-Διεθνιστική συγκέντρωση στο Πάρκο Ελευθερίας, Κυριακή 01/02, 1 μ.μ.

Φέτος συμπληρώνονται τριάντα χρόνια από την επέτειο της κρίσης των Ιμίων. Το 1996 το ελληνικό κράτος, με τη διαχρονική επιδίωξη να καταστεί το Αιγαίο "ελληνική λίμνη", προσπάθησε να διεκδικήσει μια βραχονησίδα ρισκάροντας μια ανοιχτή πολεμική αντιπαράθεση. Στο παρά πέντε, αποτράπηκε ένας πόλεμος Ελλάδας-Τουρκίας, ανακουφίζοντας και τους δύο λαούς, που ήταν ενάντια στον πόλεμο. Κάθε χρόνο στην ημέρα της επετείου οι φασίστες προσπαθούν να αδράξουν την ευκαιρία για να προβληθούν δημόσια. Παλιότερα η ημέρα αυτή σήμαινε γι' αυτούς ένα ορμητήριο για δολοφονικά πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας. Τα τελευταία χρόνια το αντιφασιστικό κίνημα κινείται μαχητικά, ενωτικά και ριζοσπαστικά και περιθωριοποιεί τους φασίστες που αναγκάζονται να κάνουν μια θλιβερή συνάθροιση μακριά από την πλατεία Ρηγίλλης. Έτσι και φέτος, δεν θα τους επιτρέψουμε να συγκεντρωθούν διαχέοντας στην κοινωνία το δηλητήριο του εθνικισμού, του ρατσισμού και της πολεμοκαπηλίας.
Ως αντιφασίστες/στριες πρέπει να βρισκόμαστε σε επαγρύπνηση καθώς οι φασιστικές ομάδες εκμεταλλευόμενες την άνοδο της ακροδεξιάς επιχειρούν να ανασυντάξουν τα τάγματα εφόδου τους με σποραδικές επιθέσεις (π.χ. Ίλιον, Πετρούπολη κ.ά.) και

δημόσιες εμφανίσεις που
κάνουν σε διάφορες περιοχές. Παράλληλα, θα πρέπει να δώσουμε και το παρόν στην δίκη της Χρυσής Αυγής η οποία πλησιάζει στο τέλος της και δεν θα πρέπει να επιτρέψουμε τα ηγετικά στελέχη της να πέσουν στα μαλακά.
Η επέτειος της κρίσης των Ιμίων για εμάς αποτελεί μία ημέρα μνήμης, αφιερωμένη στον κίνδυνο που διατρέχουν οι λαοί όταν οι κυβερνήσεις τους εμπλέκονται σε τυχοδιωκτικούς ανταγωνισμούς που φτάνουν στο σημείο θερμού επεισοδίου ώστε τέτοια περιστατικά να μην επαναληφθούν ποτέ ξανά. Κάτι τέτοιο είναι απόλυτα επίκαιρο και αναγκαίο σήμερα που οι από πάνω καλλιεργούν συστηματικά το κλίμα πολεμοκαπηλίας και μιλιταρισμού για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους στο περιβάλλον της παγκόσμιας κρίσης και προετοιμάζουν τους λαούς για πόλεμο.
Οι πολεμικές αντιπαραθέσεις έχουν οξυνθεί σ’ όλο τον κόσμο: στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα και ενδεχόμενη εισβολή τους στη Γροιλανδία, πολεμική απειλή στο Ιράν και στη Μέση Ανατολή, χρόνιος πόλεμος στην Ουκρανία και γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδιώκει απ’ τα κράτη της να θωρακιστούν ψηφίζοντας πανάκριβους πολεμικούς εξοπλισμούς, περικόπτοντας κοινωνικές δαπάνες και οδηγώντας τους εργαζόμενους/ες σ’ ένα μόνιμο καθεστώς λιτότητας. Τα κράτη της ψηφίζουν νόμους που
στρατιωτικοποιούν την νεολαία και την κοινωνία.
Η Ελληνική κυβέρνηση ψήφισε το νόμο Δένδια που σκληραίνει τους όρους στράτευσης και αναβολής για τη θητεία στο στρατό. Έχει κάνει στρατηγικό εταίρο το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ και τη δικτατορία του Σίσι στην Αίγυπτο για να διασφαλίσει τα στρατηγικά της συμφέροντα στην Ανατολική Μεσόγειο. Νομοθετεί ρατσιστικές διατάξεις που ποινικοποιούν τη μετανάστευση και την προσφυγιά. Ψηφίζει εξοπλισμούς-μαμούθ και κάνει μιλιταριστικές φιέστες του νέου πολεμικού του υλικού (π.χ. φρεγάτα Κίμωνας). Απ΄ την άλλη, έχει
φτωχοποιήσει τους εργαζόμενους και έχει διαλύσει τις εργασιακές σχέσεις έχοντας καταστήσει τους χώρους δουλειάς κάτεργα θανάτου, όπως συνέβη με το εργαστάσιο Βιολάντα στα

Τρίκαλα με το θάνατο των πέντε εργατριών.
Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι φασίστες προσπαθούν να διαχύσουν το εθνικιστικό δηλητήριο και να σπείρουν την διχόνοια ανάμεσα στους καταπιεσμένους και βέβαια να τροφοδοτήσουν το μίσος προς τον τούρκικο λαό. Ενώ η κυβέρνηση Μητσοτάκη μέσω της ΕΛ.ΑΣ, με την
απαγόρευση όλων των συγκεντρώσεων – φασιστικών και αντιφασιστικών στην πλατεία Ρηγίλλης – που έσπευσε να εκδώσει, επιχειρεί να εξισώσει τις εγκληματικές ναζιστικές οργανώσεις με το αντιφασιστικό κίνημα, ξαναζεσταίνοντας την ανιστόρητη θεωρία των «δύο άκρων». Όμως όπως όλα τα τελευταία χρόνια, έτσι και φέτος το αντιφασιστικό κίνημα δεν θα κάνει πίσω. Την Κυριακή 1 η Φλεβάρη στη 1 μ.μ., θα συγκεντρωθούμε στο Πάρκο Ελευθερίας διεκδικώντας την άρση των απαγορεύσεων, διεκδικώντας τους δρόμους της Αθήνας από τις νεοναζιστικές συμμορίες. Σε μια κινητοποίηση για την ειρήνη, την συναδέλφωση και την αλληλεγγύη των λαών απέναντι στον πόλεμο, τον ρατσισμό και τον εθνικισμό.

ΟΚΔΕ – Σπάρτακος
ΠΟ «Κόκκινο Νήμα»

Ίμια 1996-2026

Του Στέλιου Φαζάκη

Τριάντα χρόνια συμπληρώνονται φέτος από την “Κρίση των Ιμίων”, όπως έμεινε στην ιστορία και είχε ως τραγικό αποκορύφωμα την πτώση ενός ελληνικού ελικοπτέρου και τον θάνατο των τριών επιβαινόντων στατιωτικών, εκείνη τη νύχτα της 31ης Ιανουαρίου 1996, που Ελλάδα και Τουρκία βρέθηκαν πολύ κοντά σε μια πολεμική σύρραξη.

Είμαστε υποχρεωμένοι να κρατάμε τη μνήμη του γεγονότος ζωντανή

και να δίνουμε ενεργό “παρών” στον αγώνα για ειρήνη, για να μην υπάρχουν άλλοι άδικοι και μάταιοι θάνατοι και να αποκαλύπτουμε τα πραγματικά αίτια της κρίσης, ενάντια στη συσκότιση και τη διαστρέβλωση της πραγματικότητας που επιχειρείται από δύο πλευρές: Το επίσημο αφήγημα του ελληνικού κράτους και, συμπληρωματικά σε αυτό, την προσπάθεια φασιστικών ομάδων να εκμεταλλευθούν τον φόβο του πολέμου για να επιβάλουν με τη βία την “καθαρή” κοινωνία που φαντάζονται.

Πολεμικές Προετοιμασίες

Η αντιπαράθεση για παγκόσμια οικονομική κυριαρχία ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα έχει φτάσει πολύ κοντά στο να μετατραπεί σε πολεμική αντιπαράθεση και ήδη, εδώ και χρόνια τροφοδοτεί τοπικά πολεμικά μέτωπα, δημιουργώντας μια σκακιέρα θανάτου σε όλον τον πλανήτη και ζούμε ήδη τις πρώτες κινήσεις πάνω σ΄αυτήν, μικρών και μεγάλων ιμπεριαλιστών. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, οι συνεχείς πόλεμοι στη Μέση Ανατολή και κεντρική Ασία, οι ανταγωνισμοί στον Ειρηνικό Ωκεανό και στην Αφρική, η πρόσφατη επέμβαση στη Βενεζουέλα και οι απειλές Τραμπ προς άλλες χώρες, όλα εντάσσονται στη μεγάλη αντιπαράθεση. Οι αστικές τάξεις όλων των κρατών, όχι μόνο προσπαθούν να μην εμπλακούν, όπως θα ήθελαν οι λαοί, αλλά αντίθετα, βλέπουν την κρίση σαν ευκαιρία για περισσότερα κέρδη και σπρώχνουν τις κυβερνήσεις τους όλο και πιο κοντά στον πόλεμο.
Αυτό συμβαίνει στην Ευρωπαϊκή Ένωση που αποφάσισε εν μέσω οικονομικής ύφεσης “να τα παίξει όλα για όλα”, μετατρέποντας την οικονομία της σε πολεμική, δίνοντας δισεκατομμύρια στους εξοπλισμούς.
Έτσι πράττει και το ελληνικό κράτος που δεν είναι αθώο και ειρηνικό, αλλά επίσης δημιουργεί τέτοιου είδους κρίσεις, όπως και το απέναντι τουρκικό, για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της εγχώριας αστικής τάξης, την τεράστια κερδοσκοπία των εξοπλισμών και δε θα διστάσει για χάρη της να σύρει για άλλη μια φορά τον λαό στον πόλεμο και τον θάνατο.

Προσπάθειες φασιστικών ομάδων

Φασίστες κάθε είδους (απομεινάρια Χ.Α, Propatria, Εθνικό Μέτωπο κ. α.) κάθε χρόνο προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την επέτειο των Ιμίων για να τιμήσουν δήθεν τους νεκρούς και να προσελκύσουν νέους οπαδούς στις εθνικιστικές τους φαντασιώσεις, που όμως, εύκολα μετατρέπονται σε πραγματικές εγκληματικές δράσεις, όπως συνέβαινε καθημερινά όλα τα χρόνια που λειτουργούσε ελεύθερα η Χρυσή Αυγή. Στην πραγματικότητα, οι "αντισυστημικοί" φασίστες, αποτελούν πιόνια του ίδιου του συστήματος εξουσίας, για να προωθεί την πολεμοκαπηλεία, να απομακρύνει τον λαό από πραγματικές ανάγκες και διεκδικήσεις, αλλά και για να αντιμετωπίζει τον "εσωτερικό εχθρό", δηλαδή όσες και όσους "δε μασάνε" το πατριωτικό παραμύθι του πολέμου και της "αυτοθυσίας".

Η οργανωμένη, ενωτική και μαχητική δράση του αντιφασιστικού κινήματος έχει καταφέρει να απομονώσει τους φασίστες. Οι συγκεντρώσεις τους στην πλατεία Ρηγίλλης ακυρώνονται στην πράξη εδώ και χρόνια και περιορίζονται σε μικρές, άμαζες και κρυφές εμφανίσεις. Παρ'όλα αυτά χρειάζεται συνεχής επαγρύπνιση, γιατί η συνεχής φτωχοποίηση της κοινωνίας και η ενίσχυση του εθνικισμού και του ακροδεξιού λόγου από το ίδιο το κράτος και τα κυρίαρχα ΜΜΕ, οδηγούν πολλούς και πολλές στις ελκυστικά εύπεπτες, απλοϊκές απαντήσεις του φασισμού.

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, τα αντιφασιστικά μέτωπα έχουν κρίσιμο ρόλο: να αποκαλύπτουν τους ενόχους της φτώχειας και του πολέμου, να αντιστέκονται στον εθνικισμό και να χτίζουν δεσμούς ειρήνης και αλληλεγγύης μεταξύ των λαών. Την Κυριακή 1 Φλεβάρη, στις 1:00 μ.μ., μαζί με τον Αντιφασιστικό Συντονισμό Αθήνας-Πειραιά δίνουμε ραντεβού στην πλατεία Ελευθερίας, για να την μετατρέψουμε σε χώρο συλλογικής αντίστασης, αλληλεγγύης και διεθνιστικής συναδέλφωσης, ενάντια στον φασισμό και τον πόλεμο.

Αντιφασιστική – Αντιπολεμική συγκέντρωση την Κυριακή 1/2, 1 μ.μ. στο Πάρκο Ελευθερίας

Την Κυριακή 1η Φλεβάρη, ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας Πειραιά καλεί σε Αντιφασιστική – Αντιπολεμική συγκέντρωση στο Πάρκο Ελευθερίας στη 1 μ.μ. με αφορμή την επέτειο των γεγονότων των Ιμίων, εκτός της ζώνης απαγόρευσης που ανακοίνωσε πριν λίγο η ΕΛ.ΑΣ.

Για άλλη μια φορά η κυβέρνηση και η ΕΛ.ΑΣ επιλέγουν να απαγορεύσουν τις συγκεντρώσεις τόσο των φασιστών όσο και των αντιφασιστών που είχαν εξαγγελθεί για το κέντρο της Αθήνας. Εξομοιώνουν έτσι την εγκληματική ναζιστική οργάνωση με το αντιφασιστικό κίνημα. Την συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων που σιχαίνονται τον φασισμό με τις ναζιστικές συμμορίες των μαχαιροβγαλτών. Τροφοδοτούν έτσι σκόπιμα τις ανιστόρητες θεωρίες περί των υποτιθέμενων “δύο άκρων”. Πρόκειται για την ακραία κυβέρνηση και το ακραίο τους κράτος που χρηματοδοτούν υπέρογκες εξοπλιστικές δαπάνες για χάρη του Τραμπ και της ΕΕ, περικόπτοντας ακραία την υγεια, την παιδεία, τους μισθούς και τις συντάξεις μας. Που τροφοδοτούν την κοινωνία με ακραία εθνικιστική υστερία και ρατσισμό, στρώνοντας το έδαφος σε κάθε λογής φασιστικά και ακροδεξιά μορφώματα να ψαρεύουν οπαδούς στις γειτονιές και στα σχολεια. Που έχουν ψηφίσει ακραίους κατασταλτικούς νόμους, περιστέλλοντας τις διαδηλωσεις, το πανεπιστημιακό άσυλο, τις συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Όμως το αντιφασιστικό και το αντιπολεμικό κίνημα δεν αναστέλλεται ούτε τρομοκρατείται. Την Κυριακή 1/2 θα βρεθούμε στο δρόμο απαιτώντας την άρση των απαγορεύσεων και διεκδικώντας ελεύθερους δρόμους και γειτονιές για τους αγώνες των απλών ανθρώπων, για το αντιφασιστικό κίνημα.

Ποτέ ξανά φασισμός.

Όχι στον ιμπεριαλισμό, τον εθνικισμό και τον πόλεμο.

Όχι στις απαγορεύσεις – Η καταστολή δεν θα περάσει.

Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας – Πειραιά

Αντιφασιστική-Αντιπολεμική Συγκέντρωση

Πάρκο Ελευθερίας, 1 Φεβρουαρίου, 1:00 μ.μ.

Ίμια 2026

ΟΧΙ
στον πόλεμο
και
στον φασισμό

Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας-Πειραιά

Όχι στον εργασιακό μεσαίωνα! Λεφτά για μισθούς – συντάξεις, δημόσια αγαθά & υπηρεσίες!

Όχι στον εργασιακό μεσαίωνα

Λεφτά για μισθούς – συντάξεις, δημόσια αγαθά & υπηρεσίες

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ, ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ & ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

Η ΑΔΕΔΥ πήρε απόφαση για Στάση Εργασίας την Τρίτη 3 Φλεβάρη 2026 στο Λεκανοπέδιο από 12:00 έως 15.00, για το θέμα του 13ου και 14ου μισθού και πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς μας. Βασικές διεκδικήσεις για τους δημόσιους υπαλλήλους παραμένουν οι αυξήσεις στους μισθούς και η επαναφορά του 13ου-14ου μισθού, για τους οποίους μάλιστα η ΑΔΕΔΥ έχει καταθέσει προσφυγή στο ΣτΕ εδώ και πάνω από έναν χρόνο. Αλλά παρόλο που έγινε η δημόσια συζήτηση στις 6 Ιούνη το ανώτατο δικαστήριο δεν έχει εκδώσει ακόμα απόφαση.

Για την κυβέρνηση βέβαια ούτε λόγος δεν γίνεται για την επαναφορά των δώρων, αλλά και μία δικαστική απόφαση πλέον δεν έχει ιδιαίτερη αξία για τη Νέα Δημοκρατία, που έχει κουρελιάσει το Σύνταγμα και όλους τους εργατικούς νόμους. θυμίζουμε την απόφαση του ΣτΕ για τους ιδιώτες Γενικούς Δ\ντες του ΕΦΚΑ…

Το δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα πρέπει να απαντήσει αγωνιστικά απέναντι στις συνεχείς αντεργατικές ενέργειες της κυβέρνησης Μητσοτάκη και στη διάλυση του Δημόσιου Τομέα, για να έχουμε ελπίδες να πετύχουμε τους στόχους μας.

Κάνουμε πρόταση μέσω των ΔΣ των συνδικάτων και της Ολομέλειας των προέδρων της ομοσπονδίας να στείλουμε και προς την ΑΔΕΔΥ τον προγραμματισμός μας, που θα περιλαμβάνει:

– **Πρόταση προς την ΑΔΕΔΥ, ώστε να παρθεί απόφαση για 24ωρη απεργία για τα τρία χρόνια από το έγκλημα των Τεμπών**, που θα ζητάμε να τιμωρηθούν οι ένοχοι του εγκλήματος και της συγκάλυψης και να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις.

– **Πρόταση για δράσεις σε σχέση με την προσπάθεια επαναφοράς του 13ου-14ου μισθού** με κέντρο κινητοποιήσεις με συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας αλλά και απεργίες **μέχρι το Πάσχα.**

– Τέλος επίσης καλούμε την ομοσπονδία να στηρίξει ένα αίτημα για την αναγνώριση και μισθολογικά της προϋπηρεσίας μας από τον ιδιωτικό τομέα, όπως βάζουν ήδη κάποια συνδικάτα του ιδιωτικού τομέα. Μας αφορά όλους μας αυτό το αίτημα και ειδικά τους νεοπροσληφθέντες, σε μία δύσκολη οικονομικά περίοδο.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

- Γενναίες αυξήσεις στους μισθούς. 1.200€ καθαρά κατώτατος μισθός και αντίστοιχες αυξήσεις σε όλα τα ΜΚ και Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή. Επιστροφή όλων των απωλειών των Μνημονίων
- Άμεση επαναφορά 13ου-14ου μισθού και σύνταξης – Μέτρα ΤΩΡΑ κατά της ακρίβειας
- Δραστική μείωση του εργάσιμου χρόνου – άμεσα με 35ωρο -5νθημερο- 7ωρο
- Σταθερή και μόνιμη δουλειά για όλους\όλες. Μαζικές μόνιμες προσλήψεις. Κατάργηση της ελαστικής εργασίας
- Ακύρωση κάθε μορφής ιδιωτικοποίηση και

εμπορευματοποίησης των δημόσιων αγαθών Επιστροφή στο δημόσιο με τον έλεγχο των εργαζόμενων για να λειτουργούν σε όφελος του λαού

- Όχι στην προσχηματική Αξιολόγηση. Διπλασιασμός των δαπανών για τα κοινωνικά αγαθά και όχι για το χρέος, τα πλεονάσματα και τους εξοπλισμούς
- Κατάργηση του νέου πειθαρχικού στο Δημόσιο. Απόσυρση κάθε πειθαρχικής δίωξης των αγωνιστών. Κάτω τα χέρια από τα σωματεία, τις Γ.Σ., την απεργία

- **Όλες-όλοι συμμετέχουμε στην στάση Εργασίας την Τρίτη 3 Φλεβάρη στην Αττική από 12:00 έως 15.00**
- **Συγκέντρωση στο ΣτΕ (Σταδίου 27 & Δραγατσανίου) στις 12:30μμ & πορεία προς το Υπ. Οικονομικών**

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

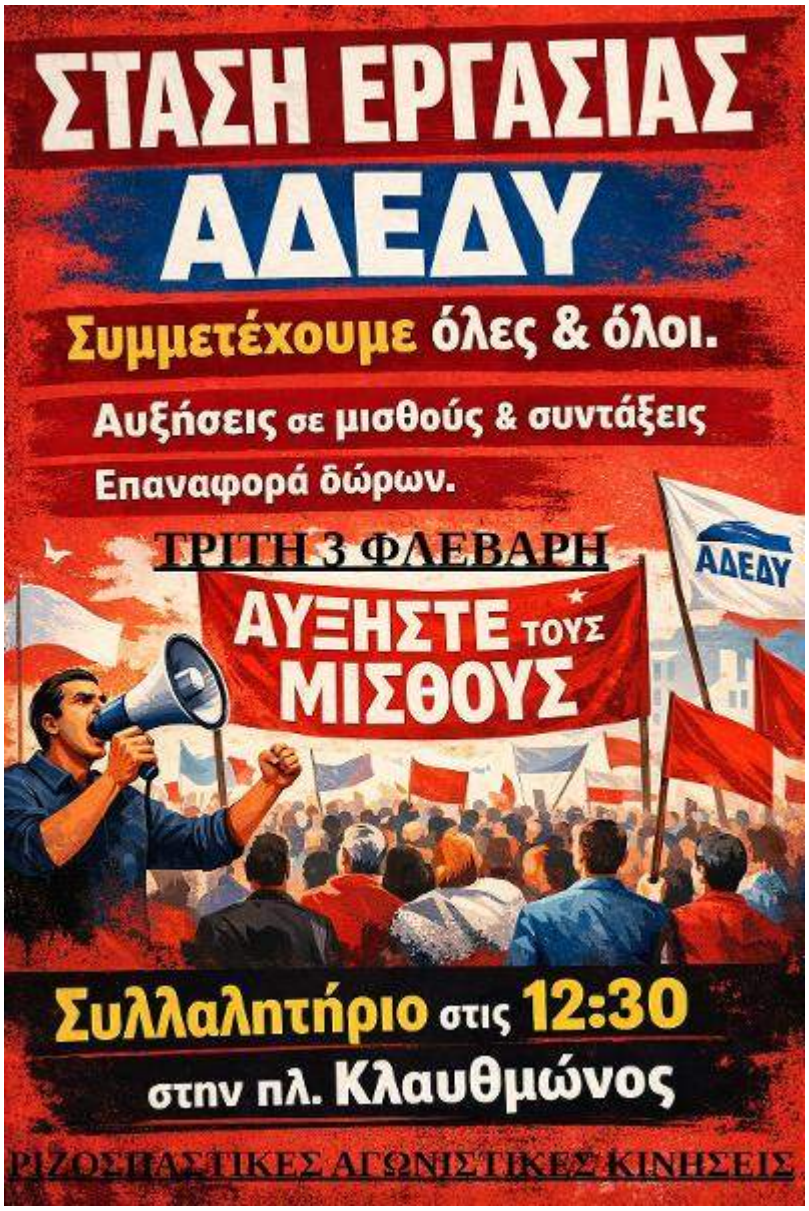

Το φαινόμενο Καρυστιανού & η πρόσφατη αποκάλυψή του στο ευρύ ακροατήριο

Του Χρήστου Βαγενά

Η Μαρία Καρυστιανού είχε συγκινήσει όλη την χώρα τα προηγούμενο χρόνια με τον αγώνα της να τιμωρηθούν οι ένοχοι του εγκλήματος των Τεμπών, που δολοφόνησαν μεταξύ άλλων και την 19χρονη κόρη της. Ως εκπρόσωπος του Συλλόγου Πληγέντων Δυστυχήματος "Τέμπη 2023" με θάρρος ήρθε σε κόντρα με τη Νέα Δημοκρατία και τη Δικαιοσύνη για την προσπάθεια συγκάλυψης των πολιτικών και ποινικών ευθυνών της κυβέρνησης Μητσοτάκη και ταυτίστηκε με τον αγώνα της πλειοψηφίας της κοινωνίας για πραγματική δικαιοσύνη.

Στις αρχές του 2026 η κα Καρυστιανού εξήγγειλε την δημιουργία πολιτικού κόμματος, κάτι για το οποίο κυκλοφορούσαν φήμες εδώ και μερικούς μήνες, παρά τις δηλώσεις της ίδιας το καλοκαίρι, ότι δεν πρόκειται να πολιτευτεί.
Πολλοί πολίτες τρέφουν συμπάθεια προς το πρόσωπο της Μ. Καρυστιανού και στον αγώνα που δίνει κατά της συγκάλυψης και της ατιμωρησίας των ενόχων του εγκλήματος των Τεμπών, όμως από την στιγμή που δηλώνει ότι θα κατέλθει στον πολιτικό στίβο, είναι αναγκαίο να υπάρξει πολιτική διερεύνηση των θέσεων του υπό διαμόρφωση κόμματος της και πολιτική κριτική.

Από την συγκίνηση στην Ακροδεξιά

Μέχρι πρόσφατα οι περισσότεροι\ες τοποθετούσαν την Καρυστιανού στον πολιτικό χώρο της Δεξιάς, καθώς η ίδια δήλωνε λίγο καιρό πριν ότι προέρχεται από μια δεξιά συντηρητική οικογένεια και τα πρώτα χρόνια που ψήφιζε στήριζε τη Νέα Δημοκρατία, από την οποία στην πορεία απογοητεύτηκε…
Σάλος δημιουργήθηκε με τις δηλώσεις Καρυστιανού στο ευρύ κοινό για το θέμα των αμβλώσεων, για το οποίο δήλωσε ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι πρέπει να επανεξεταστεί, ώστε να λαμβάνονται υπόψιν και τα δικαιώματα του αγέννητου μωρού! Μία δήλωση που δεν έγινε από απειρία φυσικά, όπως ίσως ακόμα κάποιοι εύπιστοι να θεωρούν, αλλά για να ορίσει τον πολιτικό χώρο στον οποίο θέλει να κινηθεί. Και αυτός είναι δυστυχώς της Ακροδεξιάς! Τα δείγματα του πολιτικού στίγματος Καρυστιανού έχουν υπάρξει εδώ και καιρό και οι δυνάμεις της Αριστεράς (επαναστατικής και

ρεφορμιστικής), τα είχαν επισημάνει.
Βέβαια και η ίδια έχει δηλώσει ότι είναι οπαδός της πατρίδας, της θρησκείας και της οικογένειας και δεν τα ξεχωρίζει. Όπως επίσης ότι έχει έναν “πνευματικό” και μια ηγουμένη σε ένα ορθόδοξο μοναστήρι, τα οποία επισκέπτεται και δημόσια, όπως έκανε τον περασμένο Μάιο στην Μυτιλήνη.

Πολιτικός οχετός

Δεν θα ήθελε να έχει ταμπέλες ανέφερε, γιατί συνομιλεί με ανθρώπους που ανήκουν σε όλα τα κόμματα και σε όλες τις ιδεολογίες. Ας δούμε όμως μερικούς από τους συνεργάτες της και τι πρεσβεύουν πολιτικά.
Η δικηγόρος Μαρία Γρατσία η οποία φέρεται ως συνεργάτιδα της Μαρίας Καρυστιανού και εκπρόσωπος Τύπου είχε κατέβει υποψήφια με το κόμμα της Νίκης στην Α’ Αθήνας και η ίδια έχει στενές επαφές και σχέσεις με εκκλησιαστικούς κύκλους και παραθρησκευτικές οργανώσεις. Στο περιβάλλον της επίσης βρίσκονται άτομα με συμμετοχή στα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό και αντιεμβολιαστές, καθώς και νοσταλγοί της βασιλείας στην Ελλάδα, όπως ο δικηγόρος Σούρλας με καταγωγή από γνωστή οικογένεια συνεργατών των ναζί.
Μέσα σε αυτόν τον ακροδεξιό συρφετό δεν χωράνε ούτε καν κεντρώοι για την κα Καρυστιανού και φυσικά η αποστροφή προς τον Α. Τσίπρα ήταν αναμενόμενη, με τον χαρακτηρισμό για τον 3ο Μνημόνιο σαν το χειρότερο απ’ όσα βίωσε η χώρα. Κάτι που λένε οι δεξιοί, οι οποίοι βέβαια ψήφισαν και τα τρία Μνημόνια. Όσο για τον Τσίπρα και τις φιλοδοξίες του να αποτελέσει τον βασικό αντίπαλο του Μητσοτάκη για την πρωθυπουργία της χώρας, το σχέδιο του δεν φαίνεται να συγκινεί ιδιαίτερα την εργατική τάξη.
Σε ένα σημείο συμφωνούν και οι δύο: στη δημιουργία επιτροπών σοφών ή επιστημονικών συμβουλίων από τεχνοκράτες για την διαμόρφωση των πολιτικών τους, με ότι αυτό συνεπάγεται για τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Απολιτίκ ή αλλιώς η νέα εμφάνιση της Δεξιάς

Η Μ. Καρυστιανού από την πρώτη στιγμή που βγήκε στο προσκήνιο διεκδικούσε και πρόβαλε σαν σύνθημα την δικαιοσύνη, την κάθαρση και την τιμωρία των ενόχων. Δεν ανέδειξε όμως και δεν κατήγγειλε τα οικονομικά συμφέροντα που βρίσκονται πίσω από τις ιδιωτικοποιήσεις και το κέρδος των εταιριών, που αδιαφορούν για τις ανθρώπινες ζωές και οδήγησαν στο έγκλημα των Τεμπών.

Επίσης η καταγγελία γενικά και αόριστα των πολιτικών κομμάτων, αλλά και της διάκρισης μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς είναι ξεκάθαρη προπαγάνδα Δεξιών και συντηρητικών δυνάμεων, που θέλουν να εξισώσουν τις πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς με τον βούρκο στον οποίο βρίσκονται τα νεοφιλελεύθερα και ακροδεξιά κόμματα του συστήματος. Με την κατάργηση της διάκρισης Δεξιάς και Αριστεράς, δεν θέλουν να φέρουν το καινούριο ή το μοντέρνο, αλλά να παραμερίσουν και αν είναι δυνατόν να εξοβελίσουν την Αριστερά από το προσκήνιο.

Δεν θα μπορούσε να λείψει από τις δηλώσεις Καρυστιανού και αναφορά στα “εθνικά” ζητήματα που αποτελούν βασική πολιτική επιλογή των δεξιών και κυρίως των ακροδεξιών πολιτικών φορέων. Έτσι η πρώτη αναφορά μετά την εξαγγελία ίδρυσης κόμματος, αφορούσε τους Τούρκους ψαράδες, που παραβιάζουν τα χωρικά μας, (ενώ εμείς είμαστε καθόλα νομοταγείς…) και την υποχωρητικότητα της κυβέρνησης απέναντι στις τουρκικές διεκδικήσεις.

Έχει προσπαθήσει επανειλημμένως το οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο και στην Ελλάδα και διεθνώς να εμφανίσει δεξιές, νεοφιλελεύθερες, αντιδραστικές, ξενοφοβικές ακόμα και φασιστικές απόψεις σαν κάτι απολιτίκ, νεοτερικό, άφθαρτο και καινοτόμο χρησιμοποιώντας διάφορους παράγοντες είτε τεχνοκράτες, είτε γραφικούς, είτε ρατσιστές, είτε χαρισματικούς. Τέτοιες περιπτώσεις ήταν ο Π. Γκρίλο και η Μελόνι στην Ιταλία, ο Μιλέι στην Αργεντινή, ο Ζελένσκι στην Ουκρανία και άλλοι. Οι εργαζόμενοι όσες φορές πίστεψαν αυτές τις αυταπάτες, δεν κέρδισαν απολύτως τίποτα. Βγήκαν

ζημιωμένοι.

Πλήρης απουσία αναφοράς στις διεκδικήσεις και τα αιτήματα της εργατικής τάξης

Οι δηλώσεις της Καρυστιανού για τις αμβλώσεις έχουν αρχίζει να χαλάνε λίγο την εικόνα της χαροκαμένης μάνας, που έχει αποφασίσει να αγωνιστεί για την δικαίωση του νεκρού παιδιού της.

Η Καρυστιανού όλα αυτά τα χρόνια δεν έκανε κάποια δήλωση στήριξης στις εργατικές και νεολαιίστικες διεκδικήσεις και στα αιτήματα για σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, που δεν υπολογίζουν τις ανθρώπινες ζωές μπροστά στα κέρδη των λίγων. Ο λόγος της ήταν καταγγελτικός για την συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών, όχι όμως για το σύστημα που δολοφονεί, δημιουργεί φτώχεια κ αι εξαθλίωση. Έχει δώσει με αυτό τον τρόπο διαπιστευτήρια ότι δεν θα στρατευτεί κατά του πολιτικού και οικονομικού συστήματος. Δεν θα χρησιμοποιήσει την τεράστια κίνηση των μαζών (ειδικά στις 26/01/25 & στις 28/02/25) ενάντια στο έγκλημα των Τεμπών για να αμφισβητήσει την καπιταλιστική κυριαρχία.

Οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες μπορεί να επηρεάσουν τμήματα της εργατικής τάξης, καθώς η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας θέλει να απαλλαγεί από την διακυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Όμως η απάντηση δεν μπορεί να είναι αυτή, όσο χαρισματική εικόνα και να έχει η Καρυστιανού και να συγκινεί, λόγω του τραγικού πένθους από την δολοφονία του παιδιού της.

Πρέπει να σπάσουμε τον κύκλο της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας των νεοφιλελεύθερων απόψεων. Αυτό μπορεί να γίνει με την εμπλοκή στις οργανώσεις και της συλλογικότητες της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με την συμμετοχή μας στις κινητοποιήσεις και τις δράσεις ενάντια στα αντεργατικά και νεοφιλελεύθερα μέτρα. Η διάκριση μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς, όπως επίσης και μεταξύ εργατικής τάξης και κεφαλαίου είναι βασικά συστατικά στον αγώνα μας για ανατροπή της κατάστασης και της εκμετάλλευσης. Όσα δημόσια πρόσωπα δεν δέχονται ή υποβαθμίζουν αυτές τις διακρίσεις δεν είναι με την εργατική τάξη. Και η κα Καρυστιανού είναι μεταξύ αυτών, που δεν είναι

μαζί μας.

Τρίκαλα: ένα προαναγγελθέν έγκλημα στους χώρους δουλειάς

της Άννας Λαζαρέτου

Η πυρκαγιά στο εργοστάσιο στα Τρίκαλα δεν μπορεί και δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί ως ένα ακόμη «τραγικό περιστατικό». Πρόκειται για ένα προαναγγελθέν έγκλημα, αποτέλεσμα συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών που εδώ και χρόνια υπονομεύουν συστηματικά την υγεία και την ασφάλεια των εργαζομένων. Τα ξημερώματα, σε συνθήκες νυχτερινής βάρδιας και 24ωρης λειτουργίας, εργαζόμενοι βρέθηκαν εγκλωβισμένοι σε έναν χώρο παραγωγής που μετατράπηκε σε φλεγόμενο κλουβί. Ο θάνατος εργαζόμενων γυναικών και οι σοβαροί τραυματισμοί δεν είναι "ατυχής συγκυρία" αλλά η πιο ωμή απόδειξη του τι σημαίνει εργασία χωρίς ουσιαστικά μέτρα προστασίας, χωρίς επαρκείς ελέγχους, χωρίς πραγματική πρόληψη, χωρίς σεβασμό στον-ην εργαζομενο-η.

Η κρατική ευθύνη είναι σαφής: εξαντλητικά 12ωρα με τις ευλογίες του κράτους. Η υποστελέχωση των ελεγκτικών μηχανισμών, η μετατροπή της ασφάλειας σε τυπική διαδικασία και όχι σε ουσιαστικό δικαίωμα, δημιουργούν ένα περιβάλλον όπου η εργοδοτική αυθαιρεσία λειτουργεί ανεμπόδιστα. Σε αυτό το πλαίσιο, οι εργαζόμενοι καλούνται να "βγάλουν τη βάρδια" υπό συνθήκες που συχνά θέτουν σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή τους, με τον φόβο της ανεργίας να λειτουργεί ως μηχανισμός σιωπής.

Όμως η ευθύνη δεν σταματά στο κράτος. Τα αφεντικά γνωρίζουν. Γνωρίζουν τις ελλείψεις στα μέτρα ασφάλειας, γνωρίζουν τους κινδύνους των χώρων δουλειάς, γνωρίζουν τι σημαίνει νυχτερινή

εργασία σε βιομηχανικές εγκαταστάσεις χωρίς επαρκή πρόληψη. Κι όμως επιλέγουν να συνεχίζουν. Επιλέγουν την παραγωγή χωρίς διακοπή, την εξοικονόμηση κόστους, την πίεση για κέρδος. Όταν το κέρδος μπαίνει πάνω από τη ζωή, οι θάνατοι δεν είναι ατυχήματα, είναι συνειδητές επιλογές.

Η τραγωδία στα Τρίκαλα έρχεται να προστεθεί σε έναν μακρύ κατάλογο εργατικών θανάτων. Το 2025 καταγράφηκαν στη χώρα πάνω από 200 νεκροί εργαζόμενοι εν ώρα εργασίας, αριθμός που αποκαλύπτει το πραγματικό πρόσωπο της “ανάπτυξης”και της εντατικοποίησης: περισσότερη παραγωγή, λιγότερη προστασία, περισσότερα κέρδη, περισσότερα θύματα.

Σε αυτό το σύστημα, η ανθρώπινη ζωή αντιμετωπίζεται ως παράπλευρη απώλεια. Η ασφάλεια λογίζεται ως κόστος που πρέπει να περιοριστεί και όχι ως υποχρέωση που πρέπει να διασφαλιστεί. Έτσι, οι χώροι δουλειάς μετατρέπονται σε πεδία κινδύνου και οι εργαζόμενοι σε αναλώσιμους αριθμούς.

Οι θάνατοι στους χώρους εργασίας δεν είναι μοιραίοι. Είναι εργατικές δολοφονίες, με πολιτικές και εργοδοτικές ευθύνες. Και όσο η εργασία οργανώνεται με κριτήριο το κέρδος και όχι την ανθρώπινη ζωή, τέτοια εγκλήματα θα επαναλαμβάνονται.

Η μνήμη των εργαζομένων που χάθηκαν δεν τιμάται με λόγια και συλλυπητήρια. Τιμάται μόνο με σύγκρουση με τις πολιτικές και τις εργοδοτικές πρακτικές που τους οδήγησαν στον θάνατο.

Ρόζα (Ροζαλία) Λούξεμπουργκ

Του Βαγγέλη Λιγάση

Ρόζα (Ροζαλία) Λούξεμπουργκ

Γεννήθηκε στην Βαρσοβία το 1871 και μόλις στα 15 της έγινε

μέλος του «Προλετάριου», μιας επαναστατικής εργατικής οργάνωσης.

Η σύλληψη της ηγεσίας του «Προλετάριου», η εκτέλεση 4 ηγετών του και η καταδίωξη της Ρόζας την οδηγούν να φύγει από την Βαρσοβία και να πάει στη Ζυρίχη. Εκεί σπούδασε φυσικές επιστήμες, μαθηματικά και οικονομία.

Συμμετέχει στο σοσιαλιστικό κίνημα της Πολωνίας ως εξόριστη και επιστρέφει στην Πολωνία.

Το **1889**, όταν γίνεται φανερό ότι θα συλληφθεί, σύντροφός της εργάτης πηγαίνει σε έναν καθολικό παπά και του μιλάει για μια εβραιοπούλα που «καίγεται από την επιθυμία να γίνει χριστιανή αλλά φοβάται την οικογένειά της». Ο παπάς φροντίζει η Ρόζα να περάσει λαθραία τα σύνορα προς την Γερμανία… Πηγαίνει στο Βερολίνο, όπου γίνεται μέλος στο SPD. Το SPD είναι το μεγαλύτερο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα του κόσμου με εκατοντάδες χιλιάδες μέλη, 80 ημερήσιες εφημερίδες, αθλητικούς – μορφωτικούς συλλόγους κλπ.

Ο Μπερνστάιν -ηγετική μορφή του SPD- υποστηρίζει πως το κόμμα πρέπει να μετατραπεί από κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης σε κόμμα του κοινοβουλευτικού δρόμου. Οι εργάτες δεν χρειαζόταν να κάνουν επανάσταση για να καλυτερέψουν τη ζωή τους αλλά μπορούν να το πετύχουν μέσα από σοσιαλιστές υπουργούς και με νόμους που θα ψήφιζε η Βουλή. Η Ρόζα υψώνεται στον πόλο της αριστερής αντιπολίτευσης στο κόμμα (μπαινοβγαίνοντας στις φυλακές μέχρι τον θάνατό της) με το βιβλίο «**Κοινωνική Επανάσταση ή Μεταρρύθμιση;**» (**1899**).

«Στην αστική κοινωνία ο ρόλος της Αριστεράς είναι ο ρόλος του κόμματος αντιπολίτευσης. Σε κόμμα εξουσίας επιτρέπεται να υψωθεί μόνο πάνω στα ερείπια του αστικού κράτους» .

Η Ρόζα όντας στη Γερμανία είχε από πολύ νωρίτερα σαφέστερη εικόνα του ρόλου της συνδικαλιστικής (και κομματικής)

γραφειοκρατίας απ’ ότι ο Λένιν ή ο Τρότσκι. Κατανόησε πολύ πριν απ’ αυτούς ότι η δύναμη που θα μπορούσε να σπάσει τις γραφειοκρατικές αλυσίδες ήταν η πρωτοβουλία των εργατών.

Το **1904**, με την παμφλέττα «**οργανωτικά προβλήματα της ρωσικής σοσιαλδημοκρατίας**» (στα ελληνικά, σοσιαλισμός και δημοκρατία), επικρίνει τον Λένιν για το υπερσυγκεντρωτικό κόμμα «επαγγελματιών επαναστατών», ως «ιδιότυπο μπλανκισμό» (Γάλλοι συνομώτες του 19^{ου} αι.), ιδεαλιστική («βολονταριστική») παρέκκλιση, που εν μέρει δικαιολογεί σαν «ρωσική ιδιομορφία» και γράφει: «Η λογική της ιστορικής διαδικασίας έρχεται πριν την υποκειμενική λογική των ανθρώπινων όντων που συμμετέχουν στην ιστορική διαδικασία. Τίποτα δε θα υποδουλώσει σιγουρότερα ένα νεαρό εργατικό κίνημα σε μια ελίτ διανοουμένων πεινασμένη για εξουσία, από αυτόν τον γραφειοκρατικό ζουρλομανδύα που θα ακινητοποιήσει το κίνημα και θα το μετατρέψει σε αυτόματο, που χειρίζεται μια Κεντρική Επιτροπή. Ο οπορτουνισμός είναι ένα ιστορικό προϊόν και μια αναπόφευκτη φάση του κινήματος. Είναι αφελές να ελπίζεις να σταματήσεις αυτό το ρεύμα μέσω μιας φόρμουλας γραμμένης σε ένα καταστατικό»… «Ο συγκεντρωτισμός με την σοσιαλιστική σημασία θα πρέπει μάλλον να θεωρείται ως τάση που γίνεται πραγματικότητα στο μέτρο της πολιτικής διαπαιδαγώγησης των εργατών κατά τη διάρκεια του αγώνα τους».

Το **1906** γράφει το «**Μαζική Απεργία, Κόμμα και Συνδικάτα**» αντλώντας από την εμπειρία της πρώτης Ρώσικης Επανάστασης το 1905. Αποκαθιστά την εργατική τάξη σαν το υποκείμενο της επαναστατικής αλλαγής. Αποδεικνύει πως η μαζική απεργία είναι ο δρόμος που γεφυρώνει τους αγώνες του σήμερα με τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Απεργίες μπορεί να ξεσπούν από φαινομενικά ασήμαντα οικονομικά ζητήματα και να εξελιχθούν σε γενικευμένη αναμέτρηση με το κράτος και αντίστροφα, μεγάλα πολιτικά κινήματα μπορούν να τροφοδοτήσουν την αυτοπεποίθηση των εργατών να παλέψουν στο χώρο δουλειάς τους.

Ταυτόχρονα, λύνει και το γρίφο που ταλανίζει και σήμερα μεγάλα

κομμάτια της αριστεράς: Πώς αλλάζουν οι ιδέες των εργατών;

Όπως υποστηρίζει **η εργατική τάξη συσσωρεύει εμπειρίες και χτίζει τις οργανώσεις της μέσα στους αγώνες και όχι έξω από αυτούς**, ενώ τονίζει πως όσο ο καπιταλισμός εξελίσσεται «η μαζική απεργία εμφανίζεται σαν το πιο φυσιολογικό μέσο για την οργάνωση και επαναστατικοποίηση των πιο πλατιών εργατικών στρωμάτων".

Με αφορμή το συνέδριο της Β' Διεθνούς στην Στουτγκάρδη το **1907**, που μπήκε το θέμα της καταδίκης των ιμπεριαλιστικών εξορμήσεων στην Αφρική και την Ασία αλλά το συνέδριο έσπασε στη μέση, με τους μισούς συνέδρους να υποστηρίζουν ανοιχτά τους αποικιοκράτες, συγκρούεται με την κυρίαρχη στάση απέναντι στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Στην «συσσώρευση του κεφαλαίου» (σημειώσεις των μαθημάτων της στην σχολή πολιτικής οικονομίας της ΣΔ από το 1906, δημοσιεύτηκε το 1913) γράφει: «Οι μονοπωλιακοί καπιταλιστικοί οργανισμοί (καρτέλ και τραστ) και τα πιστωτικά ιδρύματα τείνουν να βαθαίνουν τους ανταγωνισμούς στον καπιταλισμό αντί να τους μετριάζουν. Το κυνήγι για μεγαλύτερα κέρδη οδηγεί σε κρίσεις. Οι ανταγωνισμοί και η αναρχία της αγοράς έχουν περάσει από το εθνικό στο διεθνές επίπεδο και άρα αντί για μια μακρόχρονη ειρήνη τα κράτη καταφεύγουν στους εξοπλισμούς και τον πόλεμο» επιχειρηματολογούσε. «Όταν ο πόλεμος ξεσπάσει είναι καθήκον μας να αξιοποιήσουμε την οικονομική και πολιτική κρίση που προκαλεί για να επιταχύνουμε την ανατροπή της καπιταλιστικής κυριαρχίας».

Παρά τις περί αντιθέτου διακηρύξεις, το **1914**, σύσσωμοι οι σοσιαλδημοκράτες βουλευτές (πλην του Καρλ Λήμπκνεχτ) ψηφίζουν τις πολεμικές πιστώσεις, δηλ. την έναρξη του Α΄ Π.Π. Η Β΄ (σοσιαλδημοκρατική) Διεθνής είναι πλέον νεκρή.

Ωστόσο, η Ρόζα άργησε να οργανώσει την έξοδο από το

Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, αν και υποστήριξε το χτίσιμο μιας συγκεντρωτικής Διεθνούς όπως κι ο Λένιν. Πίστευε πως η έκρηξη των μαζών θα παραμέριζε τις ρεφορμιστικές ηγεσίες. «Μπορεί κάποιος να αποχωρεί από μικρές σέκτες όταν δεν του ταιριάζουν πια, ώστε να ιδρύσει καινούργιες σέκτες. Δεν είναι τίποτε άλλο από ανώριμη φαντασίωση να θέλεις να απελευθερώσεις τη μάζα του προλεταριάτου από αυτόν τον τρομερό ζυγό της αστικής τάξης με μιαν απλή αποχώρηση, πιστεύοντας ότι έτσι θέτεις ένα τολμηρό παράδειγμα. Η απόρριψη από κάποιους των καρτών μέλους σαν μια ψευδαίσθηση απελευθέρωσης δεν είναι τίποτε άλλο από μια ψευδαίσθηση που έχει δημιουργηθεί στο κεφάλι του, ότι ενυπάρχει δύναμη σε μια κάρτα μέλους. Και τα δύο είναι διαφορετικοί πόλοι του οργανωτικού κρετινισμού».

Το **1915** γράφει στην φυλακή την «Μπροσούρα του Γιούνους (ψευδώνυμο)» που δημοσιεύεται το 1916 (στα ελληνικά Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα) «*Λασπωμένη, ατιμασμένη, βουτηγμένη μέσα στο ίδιο της το αίμα, στάζοντας πύον: να πώς παρουσιάζεται η αστική κοινωνία, να ποιο είναι το πραγματικό της πρόσωπο. Δεν είναι πια όπως κάποτε, που φτιασιδωμένη και φορώντας το πέπλο της εντιμότητας επιδιδόταν στην κουλτούρα και στη φιλοσοφία, στην ηθική και στην τάξη, στην ειρήνη και στο δίκαιο. Τώρα μοιάζει με θηρίο αρπαχτικό, όργιο αναρχίας, μάστιγα του πολιτισμού και της ανθρωπότητας. Η αστική κοινωνία φανερώνεται ολόγυμνη, όπως πραγματικά είναι.*»

Από τον Γενάρη του **1916** μαζί με τους συντρόφους της (Κλάρα Τσέτσκιν, Φραντς Μέρινγκ, Καρλ Λήμπκνεχτ κλπ.) κυκλοφορούν παράνομα φυλλάδια με την υπογραφή «Σπάρτακος» (από το όνομα του θράκα μονομάχου που οργάνωσε τον στρατό των σκλάβων ενάντια στην Ρώμη).

Το **1918** γράφει και δημοσιεύει την «Ρωσική Επανάσταση» (6 μόλις μήνες μετά). Αφού κριτικάρει αυστηρά το Μπολσεβίκικο κόμμα για την διανομή της γης, δημιουργώντας μικροιδιοκτήτες, για την διάθεση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης που εγείρανε

αστικές – μικροαστικές μειοψηφίες, για την συνθήκη του Μπρεστ-Λιτοφσκ και περισσότερο απ' όλα για την κατάργηση της συντακτικής συνέλευσης και ευρύτερα δημοκρατικών ελευθεριών γιατί πρακτικά καταργούνταν η «δημόσια ζωή» και η μόρφωση ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων (λούμπεν και όχι μόνο), καταλήγει:

«Οι Μπολσεβίκοι έδειξαν ότι είναι ικανοί για όλα όσα ένα αυθεντικά επαναστατικό κόμμα μπορεί να συνεισφέρει μέσα στα όρια των ιστορικών δυνατοτήτων… Δεν είναι ζήτημα αυτού ή του άλλου προβλήματος τακτικής, αλλά της ικανότητας του προλεταριάτου για δράση, της θέλησης για την ισχύ του σοσιαλισμού ως τέτοια. Σε αυτό ο Λένιν κι ο Τρότσκι και οι φίλοι τους ήταν οι πρώτοι, εκείνοι που τράβηξαν μπροστά ως ένα παράδειγμα για το παγκόσμιο προλεταριάτο• **είναι ακόμη οι μόνοι ως τώρα που μπορούν να κραυγάσουν «Εγώ τόλμησα».**

Με αυτή την έννοια τους ανήκει η αθάνατη ιστορική υπηρεσία ότι μπήκαν επικεφαλής του διεθνούς προλεταριάτου με την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας και την πρακτική τοποθέτηση του προβλήματος της υλοποίησης του σοσιαλισμού και του προχωρήματος στο ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας σε ολόκληρο τον κόσμο. **Στη Ρωσία το πρόβλημα μπορούσε μόνο να τεθεί. Δε μπορούσε να λυθεί στη Ρωσία.** Και με αυτήν την έννοια, το μέλλον ανήκει παντού στον Μπολσεβικισμό».

Λίγο μετά από τη συγγραφή αυτών των λέξεων, η Λούξεμπουργκ δεσμεύτηκε στην πιο χειροπιαστή μορφή πρακτικής αλληλεγγύης, πρωταγωνιστώντας στην ίδρυση του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Αποδείχτηκαν όμως πολλοί λίγοι και πολύ άπειροι. Μετά από λίγες ημέρες μαχών στο Βερολίνο και στις μεγάλες Γερμανικές πόλεις η $1^{η}$ στην ιστορία σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση (Έμπερτ) θα καταφέρει συγκεντρώνοντας δυνάμεις και στρατολογώντας τα κατακάθια της κοινωνίας (freikorps) να τσακίσει την $1^{η}$ Γερμανική επανάσταση. Η Λούξεμπουργκ και ο Λήκμπνεχτ, επικηρυγμένοι για 100000 μάρκα ο καθένας, θα βρουν

τραγικό θάνατο στις 15 Γενάρη του 1918. Αφού τσάκισαν το κρανίο της με τους υποκόπανους των όπλων θα πετάξουν το πτώμα της σε ένα κανάλι. 4 μήνες μετά οι Βερολινέζικοι υπόνομοι θα ξεβράσουν ότι απέμεινε από το σώμα της. 150000 σύντροφοί της εργάτες θα την συνοδέψουν στην κηδεία της. Το απόγευμα της δολοφονίας της πρόλαβε να γράψει:

«**Η ηγεσία απέτυχε. Ακόμα κι έτσι, η ηγεσία πρέπει να δημιουργηθεί εκ νέου, από τις μάζες και μέσα από τις μάζες. Οι μάζες είναι το αποφασιστικό στοιχείο, είναι ο βράχος πάνω στον οποίο θα κτιστεί η τελική νίκη της επανάστασης. …η μελλοντική νίκη θα ανθίσει από αυτή την ήττα….**

Τάξη επικρατεί στο Βερολίνο! Ηλίθιοι δήμιοι! Η τάξη σας είναι χτισμένη στην άμμο. Αύριο κιόλας η επανάσταση θα ανυψωθεί με μια βροντή και θα ανακοινώσει στον τρόμο σας: Ήμουν, Είμαι, θα είμαι!»

Αποκριάτικο πάρτυ στο Κυριακάτικο Σχολείο

Μεταναστών

Το Σάββατο 7 Φλεβάρη στις 21:00 το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών φοράει τα αποκριάτικά του και σας καλεί στο πιο πολύχρωμο πάρτυ της πόλης!
Ελάτε να στροβιλιστούμε σε μουσικές από κάθε γωνιά του πλανήτη εκεί που οι γλώσσες μπερδεύονται και οι ρυθμοί μας ενώνουν. Όλοι/ες/α γινόμαστε μια παρέα, γιατί η συνύπαρξη είναι ο δικός μας τρόπος αντίστασης!
Στον χώρο θα υπάρχει διεθνής κουζίνα
⚠Ρατσιστικές, ομοφοβικές και τρανσφοβικες συμπεριφορές δεν είναι αποδεκτές καθώς και αυτοί που τις κουβαλάν μαζί!
Είσοδος ενίσχυσης του σχολείου 3 ευρώ με κρασί ή μπύρα
Σάββατο 07/02 | 21:00 Γιατράκου 22, Μεταξουργείο
Σας περιμένουμε

Ίμια 2026 – Κυριακή 1/2: Όχι στον πόλεμο, όχι στο φασισμό!

Τα γεγονότα των Ιμίων τον Γενάρη του 1996 αποτελούσαν παραδοσιακά επίδειξη δύναμης των φασιστών της Χρυσής Αυγής, στην οποία κατά κανόνα συμμετείχαν δεκάδες νεοναζί από άλλες χώρες. Προσπαθώντας να καπηλευθούν τον θάνατο των 3 αξιωματικών, οργάνωναν φασιστικές φιέστες στο κέντρο της Αθήνας με στόχο να σπείρουν εθνικιστικό μίσος και να διαδώσουν τις ναζιστικές τους «ιδέες».
Στο παρελθόν, πολλές φορές οι συγκεντρώσεις τους κατέληγαν σε επιθέσεις κατά μεταναστών ή όσων δεν ταίριαζαν στα ναζιστικά τους πρότυπα. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της 2ας Φλεβάρη του 2008, όταν οι χρυσαυγίτες -σε πλήρη συνεργασία με τις δυνάμεις των ΜΑΤ- επιτέθηκαν κατά της αντιφασιστικής

συγκέντρωσης μαχαιρώνοντας ένα άτομο και τραυματίζοντας άλλα τρία. Από το 2016 η αποφασιστικότητα του αντιφασιστικού κινήματος με ενωτική μαχητική δράση κατάφερε να ακυρώσει τις φασιστικές συγκεντρώσεις στην πλατεία Ρηγίλλης. Εδώ και 9 χρόνια οι φασίστες περιορίζονται σε θλιβερές και άμαζες εκδηλώσεις σαν τον κλέφτη μες στη νύχτα, στα κρυφά και σε διαφορετικά σημεία από την πλατεία Ρηγίλλης.
Με τη δίκη της Χρυσής Αυγής σε δεύτερο βαθμό να πλησιάζει στο τέλος της, οι φασίστες προσπαθούν να επιστρέψουν στο πολιτικό προσκήνιο, να ξαναχτίσουν τις δυνάμεις τους στη νεολαία και να σχηματίσουν ξανά δολοφονικά τάγματα εφόδου.
Είναι εμφανές ότι το τελευταίο διάστημα η Χρυσή Αυγή προσπαθεί να ανασυντάξει τις δυνάμεις τις. Η κατάληψη στο 1ο ΕΠΑΛ Πετρούπολης με το αίτημα της ματαίωσης της γιορτής του Πολυτεχνείου, η επίθεση σε αντιφασίστες έξω από το 1ο ΓΕΛ Ιλίου, αλλά και η ενίσχυση της δημόσιας παρουσίας της τόσο σε συγκεντρώσεις (Γράμμο, θερμοπύλες, Ν. Ηράκλειο) όσο και σε οργανωμένες εξορμήσεις σε γειτονιές της Αθήνας (Αργυρούπολη, πλατεία Αττικής, Πετρούπολη, Χαϊδάρι κα), της θεσσαλονίκης και άλλες επαρχιακές πόλεις (Δράμα, Ρόδος, χωριά της Λακωνίας, κα) είναι γεγονότα που κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Το αντιφασιστικό κίνημα έχει καταφέρει να σταματά κάθε απόπειρα των φασιστών να εμφανιστούν στο δημόσιο χώρο, με τη συνεχή επαγρύπνηση και παρουσία του σε όλα τα φασιστικά καλέσματα.
Η άνοδος του φασισμού είναι διαχρονικά ευθέως ανάλογη με τις πολεμικές εξάρσεις του ιμπεριαλισμού. Οι φασίστες προσπαθούν να αξιοποιήσουν εθνικές εντάσεις και να τις μετατρέψουν σε εθνικιστικό παροξυσμό, να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία και να παρουσιαστούν σαν μια καινούργια δήθεν αντισυστημική πολιτική δύναμη. Έτσι και η σημερινή περίοδος, που η απειλή πολέμου είναι συνεχής και αυξανόμενη, τροφοδοτεί την άνοδο του εθνικισμού, της ακροδεξιάς και του φασισμού. Η σοκαριστικά κυνική στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα, η απειλή επέκτασης του πολέμου στο Ιράν και συνολικά στη Μέση Ανατολή, ο συνεχιζόμενος πόλεμος στην Ουκρανία, η διαρκής γενοκτονία των Παλαιστινίων, δείχνουν ότι η διεθνής κατάσταση χειροτερεύει και κάθε στιγμή μπορεί να ανοίξει ένα νέο

πολεμικό μέτωπο. Η Ευρωπαϊκή Ένωση σπεύδει να στραφεί στην πολεμική οικονομία, ρίχνοντας δισεκατομμύρια στους εξοπλισμούς, για να περισώσει τα κέρδη των αστών και δε θα διστάσει να θυσιάσει γι’ αυτό τους λαούς της, ρίχνοντας τους στη φωτιά του πολέμου. Η πτωχευμένη Ελλάδα έχει μπει για τα καλά σε πολεμικές προετοιμασίες, εδώ και χρόνια με λυκοσυμμαχίες, με επεκτατικές επιδιώξεις στην ανατολική Μεσόγειο, σπαταλώντας χρήματα που έχουν αρπαχθεί από τις κοινωνικές ανάγκες, σε μια χώρα που ο λαός πληρώνει την οικονομική κρίση για δεκαπέντε συνεχόμενα χρόνια. Ολα τα παραπάνω δημιουργούν νέα και επείγοντα καθήκοντα για μέτωπα όπως ο Αντιφασιστικός Συντονισμός. Για να καταγγείλουμε τους εγχώριους καταπιεστές μας για τη φτώχεια μας που πληρώνει τους εξοπλισμούς τους. Για να μη χαρίσουμε κανέναν και καμία στο παραμύθι του εθνικισμού και του φασισμού. Για να δυναμώσουμε τους δεσμούς ειρήνης και αλληλεγγύης με τους γειτονικούς μας λαούς.

Την Κυριακή 1η Φλεβάρη, στη 1:00 μ.μ. θα βρεθούμε στη Πλατεία Ρηγίλλης για να την μετατρέψουμε σε πλατεία αλληλεγγύης και συναδέλφωσης των λαών ενάντια στις εθνικιστικές υστερίες, τους πολέμους και τον ιμπεριαλισμό.

Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας – Πειραιά

Καμία αναθεώρηση του οδηγού

χρηματοδότησης ΑΛΕ ΑΜΠ για απευθείας έρευνα με το ΝΑΤΟ!

Αναλυτικά η ανακοίνωση του ΣΕΡΕΤΕ:

«Ως πανελλαδικό Σωματείο ΕΡγαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ) καταγγέλουμε την προσπάθεια της Διοίκησης του ΕΜΠ για αλλαγή του Άρθρου 2 «Βασικές αρχές δεοντολογίας – Ερευνητική αποστολή του ΕΜΠ» του Οδηγού Χρηματοδότησης και Διαχείρισης του Ειδικού Λογαριασμού Κονδυλίων Έρευνας του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου που εδώ και σχεδόν 3 δεκαετίες απαγορεύει τη συμμετοχή του Ιδρύματος σε ερευνητικά προγράμματα για πολεμικούς σκοπούς οποιασδήποτε μορφής ή/και χρηματοδοτούμενα από διεθνείς στρατιωτικούς συνασπισμούς, όπως είναι το ΝΑΤΟ.

Αιφνιδιαστικά και χωρίς ενημέρωση στους εκπροσώπους εργαζομένων και φοιτητών επιδιώκεται αναιρεθεί η απόφαση που αναφέρει: «Η ιστορία του Ε.Μ.Π. είναι συνδεδεμένη με αγώνες για την ελευθερία και την ειρήνη. Για τον λόγο αυτό στο Ε.Μ.Π. δεν επιτρέπεται η διεξαγωγή ή συμμετοχή σε έρευνες για πολεμικούς σκοπούς οποιασδήποτε μορφής, με εξαίρεση την έρευνα για τις αμυντικές ανάγκες της χώρας, και δεν αναλαμβάνονται έρευνες με χρηματοδότηση από διεθνείς στρατιωτικούς συνασπισμούς».

Η εισήγηση αυτή πέρασε κατ’αρχάς με την διπλή ψήφο του προέδρου από την συγκλητική επιτροπή έρευνας του ΕΛΚΕ με τη διαδικασία του εκτάκτου στη σημερινή (14/1) συνεδρίαση της επιτροπής ερευνών, ενώ η αλλαγή θα κατατεθεί για έγκριση στη Σύγκλητο του ΕΜΠ την Παρασκευή, 16/1.

Το πλαίσιο απαγόρευσης των πολεμικών ερευνητικών στο ΕΜΠ είναι αποτέλεσμα της πίεσης των αντιπολεμικών αγώνων του φοιτητικού κινήματος, όπως και της ιστορικής παρακαταθήκης του Πολυτεχνείου στον αντιδικτατορικό αγώνα, και εδώ και χρόνια

υπονομεύεται από πλευράς διοίκησης και καθηγητών. Η στροφή στην έρευνα για πολεμικούς σκοπούς και διττές τεχνολογίες έχει ξεκινήσει καιρό στο ΕΜΠ. Μάλιστα το 2019 φοιτητές και εργαζόμενοι του ΕΜΠ είχαν κινητοποιηθεί ενάντια σε προγράμματα που αφορούσαν τον πόλεμο, την επιτήρηση, αλλά και τον έλεγχο θαλάσσιων και χερσαίων συνόρων, όπως τα Andromeda, Serious, Prevision και το Νατοϊκό Ranger! Ωστόσο, δεδομένων των πολιτικών και οικονομικών εξελίξεων στην Ευρώπη και παγκοσμίως, παρατηρείται μια αναβαθμισμένη προσπάθεια η πολεμική έρευνα να έρθει στο προσκήνιο και να γίνει κανονικότητα και κύρια πηγή χρηματοδότησης για τα ερευνητικά ιδρύματα της χώρας.

Το ΕΜΠ για άλλη μια φορά ευθυγραμμίζεται με τις ανάγκες της αγοράς και της ΕΕ που υπαγορεύουν τη στροφή στην πολεμική προετοιμασία και οικονομία (ReArm Europe, EDF κ.ο.κ) και σπεύδει να αλλάξει τον κανονισμό που μέχρι στιγμής απαγόρευε την έρευνα για τον πόλεμο και το ΝΑΤΟ! Η στροφή στην πολεμική έρευνα είναι απόρροια της λογικής για μια πολεμική οικονομία δεδομένης της όξυνσης των ανταγωνισμών και αποτελεί στρατηγική κατεύθυνση που έχει απλωθεί σε μεγάλο τμήμα των πανεπιστημιακών και ερευνητικών ιδρυμάτων σε συνεργασία και με τη κυβέρνηση, το ΝΑΤΟ και την ΕΕ και αποτελεί βασικό πεδίο έρευνας πλέον στην Ελλάδα, τόσο σε όρους ερευνητικών όσο και σε όρους χρηματοδότησης. Αυτό δείχνει και η πρόσφατη προσπάθεια της ΕΕ για ένταση της πολεμικής προετοιμασίας με το θηριώδες πρόγραμμα του ReArm Europe (800 δις. €) που θα στερήσει από τους εργαζόμενους και τους λαούς πόρους για τις κοινωνικές ανάγκες προκειμένου να χρηματοδοτηθούν οι πολεμικές βιομηχανίες.

Η κατεύθυνση αυτή εντάσσεται στην ευρύτερη στρατηγική του ελληνικού κράτους για περιφερειακή αναβάθμιση που συνδέεται με τη πρόσδεση του στο ΝΑΤΟ, τις ΗΠΑ και τον άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τα εν εξελίξει μέτωπα της περιόδου. Δεδομένης της πολεμικής απειλής που οξύνεται με επιθέσεις, επεμβάσεις και απειλές, όπως πρόσφατα

συνέβη στη Βενεζουέλα από τις ΗΠΑ, αλλά και όλο το προηγούμενο διάστημα σε χώρες της Μέσης Ανατολής, και στην Παλαιστίνη (με την πλήρη στήριξη και συμμετοχή του ΝΑΤΟ) θέλουν να κάνουν τα πανεπιστήμιά μας συνένοχα στα σχέδιά τους. Με τη χώρα μας να εμπλέκεται όλο και περισσότερο στους πολεμικούς σχεδιασμούς επιδιώκουν να προσανατολίσουν και να εντείνουν την έρευνα των ιδρυμάτων μας σχετικά με τον πόλεμο, με τρανταχτά παραδείγματα τη συνεργασία του ΠΑΔΑ με το Υπουργείο Άμυνας του Ισραήλ και του ΕΚΠΑ με τη Lockheed Martin (όπου μετά από την πίεση των Φοιτητικών Συλλόγων διακόπηκε), αλλά και δεκάδες ερευνητικά προγράμματα και συνεργασίες που διατηρεί ήδη το ΕΜΠ, όπως ήταν και η συνεργασία με την ΕΑΒ που δραστηριοποιείται στον χώρο της πολεμικής αεροπορίας!

Η απόπειρα αυτή αποτελεί μια πολύ ανησυχητική εξέλιξη και γι' αυτό πρέπει να σημάνει συναγερμός!

Η προσπάθεια να αναιρεθεί αυτή η ιστορική απόφαση και μάλιστα σχεδόν «εν κρυπτώ», χωρίς καν την ενημέρωση εκπροσώπων εργαζομένων και φοιτητών, κάθε άλλο παρά τυχαία είναι! Το ΕΜΠ άλλωστε συμμετέχει ήδη σε ευρωπαϊκά ερευνητικά έργα πολλών εκατομμυρίων που αφορούν πολεμικούς σκοπούς, τη στιγμή που συνεχίζεται η συρρίκνωση της κρατικής χρηματοδότησης για την Έρευνα και τη Δημόσια Εκπαίδευση με αποτέλεσμα πολλοί/ες συνάδελφοι/ισσες μας να παραμένουν σε ένα καθεστώς μεταξύ απλήρωτης ή κακοπληρωμένης εργασίας και συχνά να οδηγούνται ακόμη και εκτός του ερευνητικού κλάδου.

Δε δεχόμαστε η έρευνα που διεξάγεται στις σχολές μας και στα εργαστήρια μας να κατευθύνεται στον πόλεμο, την επιτήρηση, να εξοπλίζει γενοκτονίες και μαζικές δολοφονίες ανθρώπων. Η γνώση και η έρευνα οφείλει να υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες αξιοποιώντας τις σύγχρονες τεχνολογικές δυνατότητες για να βελτιώνει την καθημερινότητά και την ποιότητα ζωής μας!

Οι Εργαζόμενοι και Εργαζόμενες στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια εκπαίδευση δε θα γίνουμε συνένοχοι/ες στα εγκλήματά τους! ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:

Καμία σκέψη για αναθεώρηση του Οδηγού Χρηματοδότησης και Διαχείρησης του ΕΛΚΕ του ΕΜΠ και του Εσωτερικού Κανονισμού Λειτουργίας του ΕΜΠ

Καμία συμμετοχή σε ερευνητικά προγράμματα που σχετίζονται με τον πόλεμο και την άμυνα. Καμία συνεργασία με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και εταιρείες/πανεπιστήμια που συμμετέχουν στην γενοκτονία και τον πόλεμο.

Αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης για τα πανεπιστήμια και την έρευνα. Έρευνα για τις κοινωνικές ανάγκες και όχι για τον πόλεμο και τις ανάγκες του ΝΑΤΟ και του ReArm Europe!

ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗ ΣΥΓΚΛΗΤΟ ΤΟΥ ΕΜΠ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16/1 ΣΤΙΣ 9.00ΠΜ

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΑΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΦΡΕΝΟ ΣΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΠΟΥ ΘΕΤΟΥΝ ΣΕ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟΥΣ/ΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΟ»!